

Η ΑΡΡΩΣΤΗ ΜΙΚΡΟΥΔΑ

(Εικόν του Κροσόστι)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ FERNAND LAFAGUE

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Από το ημερολόγιο της δεσποινίδος Μαρίας Μορέλ)

(Από το ημερολόγιο του Έρρικου Φυρέλ).

«Α π ρ ι λ ί ο ν 20. — Θεέ μου, πόσο τόν αγατώ!... Άραγε άγίατσε ποτέ καρδιά σου στον πόνο, όπως ή δική μου;... Τι γίνεται που είνε τόνομά του... Έρριζος! Με τί πάθος, με τί λαχτάρα τό προσέχω, καί τό χείλη μου τρέμουν. Ναι, όταν είμαι μόνη, όταν δέν μπορώ νά μ' άκούση εκείνος, φιδιώζω τ' όνομά του, γίνεκα—γίνεκα... Έρριζε!... Πολυκατατημένη μου Έρριζε!... Ποτέ δέν θα τό μαντέψης λοιπόν πόσο σ' αγατώ; Άλλά καί άν τό μάντεψης; Θα μ' αγαπήσες καί έσύ; Ή θα μέ περιφρονήσεις άκόμη περισσότερο; Γιατί φοβάμαι πως μέ περιφρονείς. Έρριζε μου. Στα κέντρα καί στα στήθα σου συναντώμεθα, μόλις μέ χωρετάς, μόλις μου λές δυό—τρία τινακά λόγια... Άχ, βέβαια, έγώ δέν είμαι όμορφη, ούτε πλουσία. Τι αξίζω έγώ μπροστά σέ τόσες όμορφές καί πολυέρονες κόρες που σέ περιστοιχίζουν; Θάπρωτα νά νικήσω την ίδια μου καρδιά, θάπρωτα νά ξεριζώσω από τά βιάδη της αυτή την απελευπιμένη άγάπη που μέ θανατώνει. Μά δέν μπορώ..., δέν μπορώ!... Τούλάχιστον βοήθησέ με, Θεέ μου, νά μπορέσω νά την χωρέω πάντα μέσα στην καρδιά μου την άγάτη μου, νά μη μαντέψη κανείς τόν τρελό έρωτα, που μέ σκοτώνει...».

«Α π ρ ι λ ί ο ν 25. — Διασκέδασα άπόψε άρκετά στην έορτα των Ντεριμόν. Ήταν εκεί ή όμορφότερες γυναίκες της πόλεως μας. Χόρευμα μ' όλες. Φλερτάρισα μ' όλες. Προ πάντων μέ την Άλίση. Γιατί αυτή ήταν ή όμορφότερη. Είνε τόσο εύχάρστη, αλήθεια! Νά λοιπόν, μά όχι καί τόσο άξιοκαταρόνητη νύφη! Δέν θα έκανα άσχημα άν την ήχοισα σέ γάμο. Άλλά άς μη βιαστώ άκόμη. Άς την γνωρίσω καλύτερα. Στην έορτα ήταν καί ή Μαρία Μορέλ. Μά πού την θυμήθηκα τώρα; Νά μια γυναίκα, ή οποία δέν μου άρέσει καθόλου. Έχει μαύρα μαλλιά, καί' έμένα δέν μου άρέσουν καθόλου τά μαύρα μαλλιά! Έπειτα καί τ' όνομά της μου είνε τόσο άντιπαθητικό! Μαρία!... Τι κοινό, τί κοινό όνομα! Δέν μπορώ νά τό υποφέρω... Άλλά γιατί τά γράφο τώρα αυτά εδώ; Μη χειρότερα! Έκει που έγγραφα για την Άλίση, έγγραφα χωρίς νά τό θέλω, για την Μαρία... Τρεές φορές τόγραφα τό άντιπαθητικό αυτό όνομα. Μαρία!... Ασφαλώς θάναυ κοιτη, πολύ κοιτη αυτή ή νέα...».

Άληθινό όνειρο!...

μαύρα μαλλιά! Έπειτα καί τ' όνομά της μου είνε τόσο άντιπαθητικό! Μαρία!... Τι κοινό, τί κοινό όνομα! Δέν μπορώ νά τό υποφέρω... Άλλά γιατί τά γράφο τώρα αυτά εδώ; Μη χειρότερα! Έκει που έγγραφα για την Άλίση, έγγραφα χωρίς νά τό θέλω, για την Μαρία... Τρεές φορές τόγραφα τό άντιπαθητικό αυτό όνομα. Μαρία!... Ασφαλώς θάναυ κοιτη, πολύ κοιτη αυτή ή νέα...».

***
(Από τό ημερολόγιο της Μαρίας Μορέλ).

«Α π ρ ι λ ί ο ν 25. Σημέρωμα:—Θεέ μου, Θεέ μου!... Τρέμω ά-

κόμα!... Τρέμο!... Μά ήταν όνειρο;... Ήταν αλήθεια; Χτές ήμουν στο χορό τών Ζιζιω. Ήταν εκεί κι' ο 'Ερρίκος. Τόν έβλεπα να χορεύει μ' όλες τις ώμορφες κοπέλλες και πρό πάντων με την 'Αλίκη. 'Αχ, τι όμορφη πού είνε ή 'Αλίκη!... Τού άξιζε αλήθεια, τού αγαπημένου μου, μιά τόσο όμορφα γυναίκα. Μά είνε μάταιη και φιλάρεσχη και θά τόν κάνει νά υποφέρει. 'Εγώ τόν αγατώ μέγα θανάτων, αλλά δέν είμαι όφραία, δέν είμαι πλουσία, όπως ή 'Αλίκη. Κι' όμως... Τι όνειρο!... 'Ο 'Ερρίκος, ναι, ό 'Ερρίκος, ό λατρεμένο μου, ό χλιαροατημένος μου 'Ερρίκος, χόρευε χτές μαζί μου. Πώς έγινε αυτό, δέν ξέρω. Ξέρω μόνον ότι τήν ώρα πού χορεύε μ' όλες τις άλλες, έγω έλεγα με τό νού μου: —'Ερρίκε, σ' αγατώ!... Σ' αγατώ!... 'Η καρδιά μου κούγεται από αγάτη γιά σένα!... Δέν τό νοιώθει, 'Ερρίκε, δέν τό νοιώθει;... 'Εκείνος με κοιτάζε κάπου—κάπου μ' ένα βλέμμα άσηχημένο, φευγάλο... Γιά μιά στιγμή τέλος τόν είδα νά μή χορεύη πιά. Τότε μ' όλη τή δύναμη τής αγάτης μου, μ' όλο τό πάθος τής ψυχής μου, σέξάτηρα: «'Ερρίκε, αγάτη μου, έλα κοντά μου!... 'Ελα κοντά μου!... 'Ελα, 'Ερρίκε, ό, έλα κοντά μου, γλυκειά μου λατρεία!...». Και τότε, τότε σαν νά έταίωνα στη μυστική κι' έντονη αυτή πρόσκληση τής ψυχής μου, ό 'Ερρίκος προσώπησε προσώπησε πού έμένα...

«'Ελα, έλα, αγάτη μου, έξακολουθούνα νά λέω έγώ μέσα μου. Μην περνούσε από κοντά μου, χωρίς νά σταματήσει. Σ' αγατώ!... Πάρε με μαζί σου... Πάρε με!... Κι' ό, Θεέ μου... Θεέ μου, ό 'Ερρίκος σταμάτησε μπροστά μου και με παρακάλεσε νά χορέψω μαζί του. Τι όνειρο!... Τι ύψη, τι έκστασις αυτός, ό χορός!... Θεέ μου, γιατί νά μη διαρκέση αιώνας; Μά όχι, Θεέ μου, Συγχώρησέ με. Ήταν μιά έντιμια, πού δέν τήν περιμένα. Τό φόρεμα μου πού τό άγγιζαν τά χέρια του, πού είνε τώρα ήρό. Φιλώ τό χέρι μου πού ήταν κλεισμένο τούση ώρα μέσα στό δικό του. Σημερώνει!... Δέν μπορώ νά κοιμηθώ... Ήταν όνειρο αυτό, Θεέ μου; Ήταν όνειρο; 'Ερρίκε... Σ' αγατώ!... Τ' άκούε; Σ' αγατώ!...»

***
(Από τό ημερολόγιο τού 'Ερρίκου Φυρέλ).

«Α π ρ ο κ τ ι λ ι ο ν 25.—Ε η μ ε ρ ο μ α: 'Επέστρεψα πολύ άργά από τόν χορό τών Ζιζιω. Έχασα τόν ήνο μου. Δέν μπορώ νά κοιμηθώ. Πέρασα όμορφα όφραία. Τι όρωπόζουσις!... Τι ποιητέλια!... Φότια κρημασιμένα στά δέντρα, περίφημη όρχηστρα, αληθινό όνειρο!... Ήταν και ή 'Αλίκη εκεί. Φορούσε μεθ' άμαρσία τουαλέττα κι' ήτανε όσο ποτέ όμορφη. 'Αλλά κατάλαβα, διατηνός, ότι είνε πολύ φιλάρεσχη. Τής άρέσει νά φιλερτάμ ή' όλους. 'Εγώ όμως είμαι χλιαρός. Δέν τά συγχωρώ αυτά... Στόν χορό ήταν και ή Μαρία Μορέλ. Αυτό δέν είνε καθόλου περίεργη, γιατί γράνει σ' όλα τα σαλιόνα και σ' όλα τα ζέντρα, όσον αντάξια κι' έγω. Τό περίεργο είνε ότι χτές τό βράδι χόρευα μαζί της. Δέν ξέρω κι' έγώ πώς έγινε αυτό. Πέρασα από κοντά της και σταμάτησα μπρός της, έτσι, χωρίς νά τό θέλω. Κι' άκού σιαμαίτησα, νόμισα ότι έρωσε νά τής πω δυό λόγια. Τι νά τής έλεγα; —'Αναστασις, θέλετε νά χορέψουμε;» τής είπα, χωρίς νά κλοσοματώ. Κι' έτσι χόρευα μαζί της. Σάν νά ενχωριστήθηκε γι' αυτό. 'Όχι βέβαια γιατί ένδιαφέρεται ιδιαίτερα γιά μένα. Σάν γυναίκα πού είνε όμορ. ίσως από μιαωδοσία, θά θύμινα γιατί ποτέ ως τώρα, έγώ, ένας νέος τόσο κομομαός, δέν τήν είχα προσκαλέσει νά χορέψω μαζί μου. 'Η καιμένη!... Από πολύ κοντά δέν είνε τόσο άνταπαθητική. Φαίνεται βέβαια άληθ και καλή... σαν Μαρία πού είνε, αλλά έχει γλυκά μάτια και τά χέρια της είνε τόσο λεπτά και τόσο απαλά! Με λίγα λόγια, δέν είνε τόσο άνταπαθητική, όσο νόμισα...»

***
(Από τό ημερολόγιο τής Μαρίας Μορέλ).

«Α π ρ ο κ τ ι λ ι ο ν 30.—'Ο 'Ερρίκος δέν μ' άποφείγει, όπως πρώτα, ούτε με κοιτάζει άσηχημένα κι' από κοντά μου. 'Ερχεται κοντά μου, πού μιλάει... Χορεύει μαζί μου. Τι έντιμια! Τι ανέλιπτη έντιμια! 'Ω, βέβαια, δέν έχει μακέναι πώς τόν αγατώ. Κρίθω όσο μπορώ τήν αγάτη μου. Προσπαθώ νά δωσι μιά αιδώφηση ένκαμα στό πρόσωπό μου όταν καθέται κοντά μου. Προσπαθώ νά μην είνε χαϊδευτική ή φωνή μου όταν τού μιλώ. 'Αλλά λέω πάντα με τό νού μου: —'Σ' αγατώ!... Σ' αγατώ!... Μή φείνης μακριά μου. Μή με ξεχνάς, όταν δέν με βλέπεις... 'Ερρίκε!... Σ' αγατώ!...». Κι' αυτός, αυτός με κοιτάζει με κάποιον έγκληξί, σαν νά μαντεύη τά λόγια πού τού λέω νοερός.

Δέν χορεύει τώρα τόσο πολύ με τήν 'Αλίκη. Μά κι' εκείνη δέν φραίνεται νά λιτάρει γι' αυτό. 'Έχει τούσους άλλους θαυμαστές! Γιά μένα όμως δέν υπάρχει στόν κόσμο, παρά μόνο ό 'Ερρίκος.

***
(Από τό ημερολόγιο τού 'Ερρίκου Φυρέλ).

«Μ α ι ο ν 12.—'Εγω μέρες νά γράφο στό ημερολόγιό μου. Μά είνε τόσο παράξενο αυτό πού μου συμβαίνει. Δέν μπορώ νά καταλάβω τί είνε αυτό πού μ' έλκει στη Μαρία Μορέλ. Δέν είνε από τις γυναίκες πού μπορούν νά έλκίσουν έναν άντρα εκ πρώτης όψεως, με τήν όμορφιά τους και με τό σπινθηροδόλο πνεύμα τους. Είνε μιά άλλη κούη, νόστημη άρκετά, μά όχι επιβλητική όφραία και κομψή, όπως, παραδείγματος χάριν, ή 'Αλίκη. Μολταύτα είνε γλυκειά και τόσο σεμνή!... Καθώς άντέληφθη μάλιστα από μερικά της λόγια, είνε άρκετά μορφωμένη, αλλά και τόσο μετρούορμον! Είνε μιά ψυχή παρθενη, έντιμισημένος αυτός πού αγατά ή πού ψ' αγαπήση! Γιατί νά μην είνε έτσι βαθεία και άληθι συγχόνοσις και ή 'Αλίκη;... 'Θά προσπαθήσω νά καταλάβω άν ή καρδιά τής Μαρίας είνε έλευθερη. Τι άνόητος πού ήμουν νά άντιπαθώ τά μάτια της μαλλά!... 'Αποτέλει έννα τόσο όμορφο πλαίσιο γύρω στό κατάλοιπο πρόσωπό της!... Και πόσα της πηγαίνει τό όνομά της!... Μαρία!... Είνε γλυκειά και άγνή, όπως ή Παναγία. Τι κόπος πού ήμουν νά νοιώσω πως όμοια λέγεται Μαρία, είνε μιά άσημαντη γυναίκα!... 'Αλλά δέν είνε βέβαια ούτε τά μαύρα της μαλλά, ούτε τό όνομά της πού μ' έλκίζουν τώρα τόσο σ' αυτήν. Είνε κάτι άλλο, κάτι άνώτερο από όλα πού με κάνει ν' αγατώ και τά μαλλά της και τούνομά της. Μήπως δέν είχε πάντα τό ίδιο σεμνό ύφος; Τι είνε λοιπόν αυτό πού με τράβηξε έτσι, χωρίς νά θέλω προς αυτή; 'Υπάρχουν στυμμές πού ζαλιζομαία μ' όλες αυτές τις σκέψεις. Παρατώ τό διάβασμα. Πετώω γύρω τά βιβλία μου και κοιτουλάω πάνω στη σελίδα πού διαβάσα... Περιέργω πού μιλ!... Πολύ περίεργω!...»

Πετώω γύρω τά βιβλία μου και κοιτουλάω πάνω στη σελίδα πού διαβάσα!...

***
(Από τό ημερολόγιο τής Μαρίας Μορέλ).

«Μ α ι ο ν 18.—Θεέ μου!... Είν' αλήθεια; Είμαι ή μηροστή τού 'Ερρίκου; 'Ο αγαπημένος μου με λατρεύει όσο τόν λατρεύω κι' έγώ κι' έχει διαλέξει έμένα γιά σύντροφο τής ζωής του; Δέν θα ξεχάσω τήν πρώτη τον ένδοτική έξομολόγησι: —'Μαρία, πού είπες, σ' αγατώ!... Σ' αγατώ τρελλά!... θέλω νά περάσω όλη μου τήν ζωή μαζί σου... Δέν ξέρω κι' έγω πώς σ' αγατάω. Στις άρχές, νά σου πω τήν αλήθεια, δέν σ' εύρισκα τόσο πού γούστησα μου, μά ύστερα, σιγά—σιγά, έννομισα κάτι νά μ' έλκει προς ένένα. Δέν ξέρω κι' έγώ πού είνε στή ή μυστηριώδης και άκατανόητη δύναμη πού μάς έννοσε. 'Ενα μόνον ξέρω: Πώς σ' αγατώ, Μαρία! Κι' έγώ τότε τότε είπα: —'Η δύναμη, γιά τήν όποία μιλάς, αγαπημένο μου, είνε ή αγάτη! Ναι, ή αγάτη, ή αγάτη μου πού τράβηξε τη δική σου αγάτη. Σ' αγατώμωνα τόσο πολύ, τόσο πολύ!... Σε συλλογίζομαι αδιάκοπα. 'Ερρίκε... Σε φώναζε ή ψυχή μου αδιάκοπα, νύχτα και μέρα... Κι' επί τέλος τήν άνωσεσ κι' ήρθε προς έμένα. Σινέθη, αγαπημένε μου, έκτενο πού μάς τρυπάνει συχνά: Κιττάζομα με πολλή προσοχή ένα πρόσωπο, τό όποιο κινάτζει άλλοθ. Κι' έξαμα τό πρόσωπο αυτό, σαν νά νοιώθη πώς τό κινάτζει κάποιος, στρέφεται και μάς βλέπει. 'Ετσι γίνεται και με τήν αγάτη. 'Όταν μιά ψυχή αγαπά πολύ δυνατό μίαν άλλη ψυχή, τήν κάνει τέλος νά στρέψη πός αυτήν και τήν σέρεινε σμιας της. 'Ο 'Ερρίκος άνωσεσ τά λόγια μου αυτά με προσοχή. 'Εννοσεσ τή σημασία τους και με δάξωνα χωρίς στά μάτια με φίλησε γιά πρώτη φορά στό στόμα!...»

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

- Τό έθνικό έμβλημα τής 'Ιουλιανδίας είνε ό κούνος.
- 'Ο πρώτος στόλος πού μετεχειρίσθη τορπίλλες ύπήρξε ό Αύστριακός.
- Τέλεια φρούδια έχουν μόνον τά ζώα πού μοιάζουν με τόν άνθρωπο.
- Στήν Κίνα όποιος έχει γκούες δακνίζετα ενκολόματα, ένό όποιος έχει κορίτσια θεωρείται ανάξιοχόρος.
- Τά νύχτα τών χειρών μεγαλώνουν τέσσερες φορές γρηγορότερα από τά νύχτα τών ποδιών.

